

dine Anliggender. Det skulde kun være en Henstilling til dig — du maa nu afgøre med din egen Samvittighed, om du tror at kunne forsvare det Forhold, hvori du saa længe har stillet dig til dine Forældre . . . jeg ønsker ikke engang at udtale mig nærmere derom. Hvad jeg derimod føler mig forpligtet til allerede nu at præcisere for dig, er, at Faders Bortgang jo vil faa en væsentlig Indflydelse ogsaa paa de pekuniære Forhold derhjemme. Jeg veed, at Fader hidtil — uden iøvrig fra din Side at have mødt nogen Paaskønnelse derfor — har ydet dig en regelmæssig Hjælp, som maaske ikke har været netop rigelig, men med hvilken han dog — jeg kan sige det med Sikkerhed — har strakt sig endog ud over sine Kræfter. Og han har gjort det, for at han ikke skulde kunne bebrejde sig at have vist Ligegyldighed for dine Studier — eller hvad man nu skal kalde det — til Trods for, at han ikke har været i Stand til at bedømme dine Evner eller, hvad Fremskridt du har gjort.“

„Jeg veed det.“

„Denne Understøttelse vil naturligvis øjeblikkelig bortfalde, dersom Fader skulde gaa bort. Moders Kaar vil da blive endog meget smaa, og det vil være en Nødvendighed at udvise den største Sparsommelighed paa alle Omraader.“

„I den Henseende skal du ingen Bekymringer gøre dig for min Skyld,“ svarede Per, der nu fastslog for sig selv, at han vilde modtage Neergaards Arv for at opnaa en fuldstændig Uafhængighed af Hjemmet. „Jeg har netop selv tænkt at skrive hjem, at jeg er i Stand til fremtidig at klare mig selv helt og holdent. Jeg trænger ikke til Hjælp mere.“

Broderen gjorde store Øjne. Men da Per ingen yderligere Oplysning gav, blev han højtidelig indadventd og forholdt sig en Tid tavs.

Han kunde dog ikke længe styre sin Nysgerrighed.

„Maa jeg spørge . . . hvorledes har du i Sinde at —“ begyndte han.

Men Per afbrød ham.

„Jeg synes, ærlig talt, at du skulde gøre Alvor af ikke at